

Laura

La Laura és una dona jove, amb una aparença cuidada. Té el cabell més llarg de l'habitual, ja que a Barcelona la moda ja va evolucionar cap a una melena molt més natural, que arribava per sota de les espatlles, a més de tenir-lo d'una tonalitat rossa sorra, fet que afina encara més els seus trets facials naturals.

Prosseguint amb el seu rostre, la seva pell blanca té uns matisos bronzejats, perquè a Barcelona li tocava molt el sol i en podia gaudir amb facilitat, a més de tenir-la molt cuidada. Deixa veure a simple vista que era una dona presumida, juntament amb el típic rubor que ella sempre duu a les galtes. Les celles decoren el front pla amb una forma suaument arquejada, però mantenint un perfil recte natural que concorda amb la seva personalitat molt més somiadora.

Així doncs, qui estigués mirant-la en aquell moment podia quedar totalment hipnotitzat pel blau, ja que són d'una tonalitat molt especial, d'un blau agrisat que pocs cops era vist a l'època. Cal destacar la utilització de maquillatge sobre les seves pestanyes, les quals, per tractar de contrastar amb el ros de les celles i el cabell, s'obscurixen per donar una mirada més dramàtica i a la vegada atractiva.

Arribant a la meitat de la cara, el seu nas és recte, però petit, amb la punta suaument alçada, donant un aspecte realment infantil i bonic, tendre. Els llavis tenen una forma especial, ja que l'arc de Cupido està ben destacat i crea una aparença unida als llavis gruixuts molt característica, generant una sensació d'una maduresa en la noia. Tot això, unit amb la seva personalitat dolça, crea un somriure preciós que, quan parla, mostra al món unes perles blanques alineades ben cuidades. Finalment, la barbata acaba suaument en rodona, donant com a resultat un rostre ingenu, amb aspecte delicat.

Ara, iniciant la vista pel seu coll, observem que el té llarg i prim, com un bell cigne, i unit a aquest, les espatlles, les quals no creen una gran distància, fent de la Laura una dona una mica petita, però meravellosament preciosa. Els braços són llargs i prims, delicats, acabats amb unes mans de dits esvelts i llargs, juntament amb la seva manicura preparada a Barcelona, amb les ungles una mica llargues ja que ella no realitza mai feines en les quals hagi d'utilitzar-les. Els colzes no estan molt marcats, encara que els braços no són força grassos. Per la seva pal·lidesa, la Laura té suaument marcades les venes blaves.

El bust és prim i d'una mida normal, sense arribar a ser una exageració, juntament amb aquest, prossegueix la zona abdominal, la qual és plana, però mantenint un semblant saludable. Els seus malucs són parcialment vistosos amb la seva roba, especialment pensada per donar aquesta imatge de dona sensual. A més, en arribar a les cames, l'observador pot veure com aquestes són d'una mida normal per a una dona com ella, però a la vegada són primes. Conserva aquesta sensualitat atribuïda a la salut del seu cos.

Laura des dels ulls de la Teresa

Aquesta descripció de la Laura no era res als ulls de la Teresa, la seva cunyada, la germana d'en Tomàs. Quan la mirà, no podia no horroritzar-se per tot el que representava aquesta noia, ja que des del punt de vista d'algú de Comarquinal i tenint en compte les pròpies vivències, la Laura era la viva representació del canvi en una societat poc avançada.

En mirar-la als ulls, sentia fàstic, un fàstic que mai no podria comprendre per si mateixa, ja que el justificava amb les accions d'ella. La Laura era la culpable, ella era la que no va voler emmotllar-se a la societat comarquinalenca. Però, realment, el que passava era que els seus ulls irradiaven llibertat, alegria, joventut i passió, la qual havia desaparegut feia molt de temps de les mans de la Teresa.

Tot el seu rostre, la seva faç, no podia mirar-la durant molta estona ja que un fort nus apareixia dins del seu estómac, que l'oprimia amb força, una força que de forma sobtada es convertiria en enveja; l'odiava.

Quan la sentia parlar amb el seu to suau característic, notava ganes de ficar-se cera d'abella per ometre aquell so tan nauseabund per ella i, com un acte final, quan apareixia pel passadís dirigint-se cap al menjador amb els seus típics vestits, una expressió de sorpresa inundà el seu rostre, però per dins no podia evitar pensar en ella com una dona qualsevol, que cercava la companyia d'homes a les nits quan les seves dones estaven dormint.